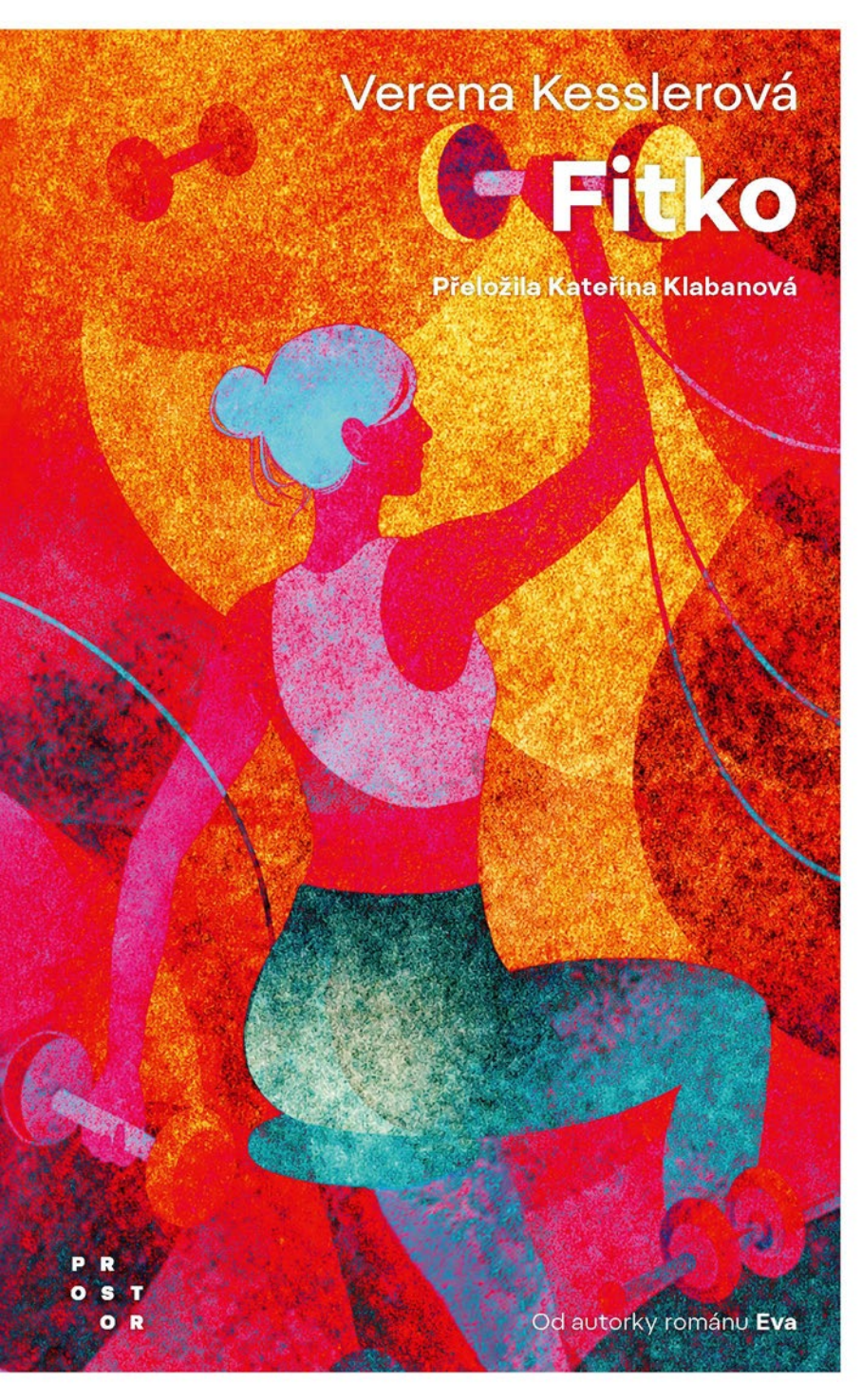

Verena Kesslerová

Fitko

Přeložila Kateřina Klabanová

P
R
O
S
T
O
R

Od autorky románu **Eva**

P R
O S T
O R

Verena Kesslerová

**P R
O S T
O R**

Edice **Přítelkyně**

Verena Kesslerová

Fitko

Přeložila Kateřina Klabanová

Praha, 2026

**P R
O S T
O R**

Originally published under the title Gym.
All rights reserved.

Copyright © 2025 Hanser Berlin
in der Carl Hanser Verlag GmbH & Co. KG, München
Translation © Kateřina Klabanová 2026
Czech edition © PROSTOR 2026

ISBN 978-80-7260-673-3

Položím se předloktím na barpult z nerez, lehce zatáhnu břicho a povystrčím zadek. Zip na sportovním topu jsem si porozepla, jen tak, aby to nepůsobilo lacině, ale přece to bylo znát, dost znát. Tónovanou prosklenou stěnou sem dopadá světlo s medově žlutým nádechem, veslovací trenážery tiše předou, tu a tam zařinčí závaží nebo někdo příliš razantně odloží činku, občas se ozve heknutí, odfrknutí, jinak tu panuje klid a mír.

Dotrénuje, osuší si ručníkem zátylek, zamíří ke mně, sedne si na barovou stoličku, ještě zrychleně dýchá, ještě se z něj řine pot. Krátce mrkne na dnešní nabídku a zadívá se zpátky na mě.

„Uděláš mi *Muscle-Hustle*?“ požádá tak nonšalantně, že se nedá poznat, jestli si při objednávání shaku s instantními svaly v názvu připadá drsně, nebo trapně.

„Jasně,“ zašveholím. Vřele, uznale, skoro s mrknutím, ale jen skoro.

Pak se otočím. Dózy proteinů máme dole ve skřínce, kam jsem je záměrně uložila. Předkloním se, aniž bych pokrčila kolena, vím, že

sleduje, jak se mi při pohybu zakulatí pŕlky, vím, že si představuje, jak mu dlouhýma nataženýma nohama přistanu na ramenou, jak mu kapka potu z čela padá na to moje.

Narovnám se, odfouknu si z čela pramínek vlasů, zvednu oči.

„Tak jak to dneska šlo?“ zeptám se, když mixér plním sójovým mlékem a přidávám pár lžic prášku.

Zasměje se. Takovým tím smíchem, kterým se říká, bejby, my přece oba víme, o co jde. Ale já: poker face. Když se přece jen nadechne k odpovědi, otočím knoflíkem naplno, drtím led, hlasitě a bez milosti. Mlčky mu shakem plním skleničku, hustá tekutina stoupá a stoupá.

„Nech si chutnat,“ usměju se a přisunu mu tu „chválu svalů“ přes pult.

Kývne. Takovým tím pokývnutím, kterým se říká, nemusíš nic dodávat, chápu. Ohryzek mu s každým lokem poskočí.

Později setru kolečka, která tu zanechala jeho orosená sklenice, dívám se za ním, jak mizí směrem k šatně, zatnu břišní svaly, stáhnu ramena dozadu. Nikdy jsem žádnou práci tolik nezbožňovala.

První série

Ferhat na sobě nedal nic znát. Seděl za psacím stolem, nekomentoval ani mastné vlasy, ani můj odér, a zahrnul mě obvyklými otázkami: silné stránky, slabé stránky, jestli bych se označila za týmovou hráčku a čím to, že chci tak najednou změnit branži.

Fitness je odjakživa moje vášeň, odpověděla jsem vážně. Pas kalhot se mi zarýval do pupku z arašídových křupek a srdce mi ještě bušilo – třetí patro, schody. Ferhat kývl, zatočil propiskou v prstech, prohlásil: no dobrá, a pak ještě jednou: no dobrá.

Slyšela bych spadnout špendlík, cvrčet cvrčky.

Podrbal se na zátylku, cvaknul propiskou, odkašlal si. Nechce se mě dotknout, lezlo z něj, teda abych si to nevykládala špatně, ale jeho zaměstnanci by tohle místo jaksi měli taky *ztělesňovat*, zkrátka kondice, wellness a zdraví, to všechno by z nich mělo tak nějak *vyzařovat*. Měli by prostě

sami tenhle lifestyle *razit*. Jestli rozumím, jak to myslí.

Tušila jsem, jak to myslí. Hlava mě svědila. Kolem prsou se mi sbíral pot. Najednou jsem měla pocit, že tu sedím nahá, jenom kůže, bez kapes, bez rukávů, a v tu chvíli to ze mě vypadlo. „Nedávno jsem rodila.“

21

22

23

Podívali jsme se na sebe, zacukalo mi víčko.

Řekla jsem *rodila, rodila*, ne: *nedávno se mi narodilo miminko*, jak by to vyjádřil normální člověk. A navíc: nebyla to pravda. Jen mě honem nenapadalo, proč tenhle životní styl právě *neztělesňuju*. A nelžou snad u přijímacích pohovorů všichni?

Synovi jsou teprve tři měsíce, slyšela jsem se drmolit, otec vzal roha, s mateřskou sotva vyjdu a taky chci za každou cenu pracovat, nemůžu se dočkat, až se do toho zase pořádně vrhnu, když už jsem se po tom porodu konečně zahojila. Zahojila? Natrhnutá hráz, zevní pysky

jako – hledala jsem ve Ferhatově tváři známky, že si to představuje, ale nic. Koutky se mu ani nehnuly, čelo nezkrabátilo. Jen zavřel oči. Dvě vteřiny, tři, tři a půl, dost času, abych vstala a šla to zkoušet jinam. Ani jsem se nehnula.

Jedno o něm musím vědět, prohlásil Ferhat, když oči konečně zase otevřel. Slavnostně mu v nich zaplálo. Napřímil se na židli, široká hrud' se mu nadmula. Měla jsem dojem, že se stávám svědkem mimořádného okamžiku, odhalování pomníku, propůjčování řádu. Po zádech mi přešel mráz a nemohla jsem se dočkat, co o něm musím vědět, co, no co? Ferhat se znovu zhluboka nadechl – a s výdechem mi oznámil:

„Jsem feminista.“

MEGA GYM nepatřil k běžným fitkům, MEGA GYM byl palác z vyleštěných povrchů. Na elegantních černých strojích neleželo smítko prachu, na kovových plochách neulpíval ani otisk prstu, pod lavičkami by se nenašel chomáček, ve sprchách ani jediná stopa po šamponu, koše na toaletách zely prázdnotou. Ve fitku se člověk cítí jako doma, jen když je tam čisto, vykládal mi Ferhat, zatímco mě během prvního pracovního dne provázel studiem, a pravidelně do něj chodí, jen když se tam cítí dobře, a kdo chodí pravidelně, nepůjde to zkusit jinak. Tmavá podlaha odrážela světla.

Tři a půl tisíce metrů čtverečních na jednom patře: kardiozóna, posilovací stroje, činková zóna, dvě tělocvičny, wellness zóna se saunou, prostorná šatna pro dámy i pány, kromě prosklených stěn všude zrcadla, zrcadla, zrcadla.

A v nich já: v plandajícím triku přes tepláky. Vysprchovala jsem se, dokonce jsem si umyla vlasy, troška korektoru, dotek zdravíčka. Vypadala jsem docela normálně, nenápadně, obyčejná

ženská, která vykonává obyčejnou práci, aby si vydělala na živobytí. Proč ne.

Bar tvořil srdce studia, jeho středobod. Odtud bylo všechno vidět a všichni viděli na něj. Měla jsem za úkol krájet ovoce a zeleninu, mixovat z nich smoothie a shaky s proteinem, doplňovat do ledničky zásobu iontáků, vydávat tyčinky, přebírat zboží, plnit a vyklízet myčku a udržovat nerezovou plochu bez poskvrnky. Náplň práce byla jasná a jednoduchá, stačilo jen vykonávat úkoly, jenom tam být a nelenit. Nemusela jsem řešit problémy ani dosahovat cílů.

„A cos dělala dřív?“

Millin culík se houpal jako na pružině. Byla o hlavu menší než já a měla na sobě obepnutou červenou soupravu legín a topu. Věk jsem odhadovala zhruba na osmnáct, takže oproti mně plus mínus poloviční.

„Ále,“ opáčila jsem. „Tak různě.“

Rozzářeně přikývla, až jí culík zapendloval.

„Hustý!“

Ona sama začala právě studovat fitness management, dovede si představit, že by si jednou otevřela vlastní studio, i když MEGA GYM je bomba a Ferhat mega šéf.

Tváře jí zahořely v barvě outfitu, toužebnou září téměř ve tvaru srdce.

Myško, chtělo se mi říct, ale nechala jsem to plavat.

Nepatřila jsem k těm, kdo říkají myško.

Odvykla jsem si pohybovat se od ráno do večera mezi lidmi, zapomněla jsem už, jak moc je při tom třeba se ovládat. Věčně jsem měla nutkání drbat se na místech, kam si člověk na veřejnosti nesahá, a musela jsem si dávat pozor, abych si při zívání držela ruku před pusou. Ale nikdo se o mě nijak zvlášť nezajímal. Většina členů jen krátce pokývla hlavou, když míjeli bar, a já jim pozdrav oplatila, zdravíčko, dobře, mějte se. Když se někdo na něco ptal nebo si chtěl něco objednat, ujala se toho Milli a průběžně mě zaškolovala. *Sixpack on the Beach*, tak se jmenoval shake měsíce, v nabídce za pouhých 2 eura 80.

Pěkně z čerstvých přísad, mango, ananas, mrakuja, k tomu dvě odměrky proteinu v prášku s tropickou příchutí, 300 ml vody, šup s tím do mixéru, zmáčknout čudlík a hotovo. „Chceš to zkusit?“ zeptala se Milli a rozlila „pekáč na pláž“ do dvou skleniček. *Ťuk*. Chutnalo to jako pitíčko s jískou. „Trochu cejtít je to tam vzdýcky,“ omlouvala se a potáhla z brčka. „Ale jinak docela dobrý, ne?“

Zatěžko mi přišlo dlouho stát. Moje tělo léta hlavně sedělo, trávalo čas po kancelářích, v metru, na gauči. Jenomže za barem žádná stolička nebyla, a tak jsem co půl hodinu chodila na záchod, abych alespoň na pár minutek přenechala zemskou tíži míse. Vedle umyvadla problikávala hnědým sklem vonná svíčka, *Green Basilicum: Proměňte si svůj prostor ve skleník plný svěžích rostlin a bylinek*. Z reproduktorů se linul popík, playlist ze Spotify, *Great Female Artists*. Přitáhla jsem si nohy na poklop, opřela se o dlaždičky, zavřela jsem oči a pomalu počítala do sta.

*Chápu, že seš zklamaná.
Neber si to prosím osobně.
Neprospělo by ti pár dní volna?*

Hrrrršš. Z myšlenek mě vytrhl proud vody, bezděčně jsem lopatkou zavadila o splachování.

Když zrovna nebudu mít co na práci, nadhodil Ferhat, můžu trošku poklidit. Něco se vždyc-ky najde. Třeba tady ty police, ty se musí denně otřít, jinak to tu bude za chvíli vypadat zanedbaně. Přejel prstem po regálu, kde stála balení proteinu POWER-MAXXX k prodeji, a nastavil mi ho. Ani smítko. Přikývla jsem a vyklidila řádku překvapivě lehkých plastových dóz, abych mohla čistou polici znovu přetřít, vyrovnala jsem je zpátky a pečlivě natočila nápisem dopředu. Existovaly i zbytečnější činnosti.

Sbírala jsem skleničky, utírala stoly, zapínala myčku, naslouchala jejímu zurčení a šplouchání,

vyklízela ji a myslela na minulost, v níž jsem hrníčky od kafe po pracovní době prostě jen odnesla do kuchyňky. Nedávala jsem je do myčky, jen jsem je postavila na linku. Dělali jsme to tak všichni, nikdo z nás by nehnul prstem kvůli něčemu, co se nedalo zpeněžit, vykázat jako *billable hour*.

Kovová brčka jsme musely čistit ručně. Měly jsme na ně speciální kartáčky. Stály jsme s Milli bok po boku nad dřezem, prostrkovaly kartáčky úzkými rourkami, točily jimi nahoru a dolů, než jsme je vytáhly a vydrhnutá brčka ještě propláchly čistou vodou a odkládaly na utěrku, kde osychala, bok po boku.

„Tak co, je to těžký?“

Těžký, proč těžký? To je přece brnkačka, Milli, šup sem, šup tam, možná trochu otupující, ale těžký?

„Myslím, jako žes tak dlouho od malýho ještě nebyla, ne? Takhle celej den?“

Jo tohle.

To samozřejmě těžký je.

Strašně těžký.

„Ferhat říkal, že otec, teda..., že jsi samoživitelka...?“

Otočila ke mně hlavu, v jalových očích se jí komicky zaleskly slzy.

„Chtěla jsem jen říct,“ dodala a dotkla se mě rukou vlhkou od bublinek, „že seš fakt silná ženská.“

Kdybych si potřebovala odsát, je mi jeho kancelář k dispozici, prohodil Ferhat, když se zastavil u baru, aby omrknul, jak to zvládáme. Měla bych tam trochu toho soukromí, stačí říct a vyklidí pole, to vůbec není problém, naopak, chce mě všemožně podpořit.

Krev ve spáncích, pot na dlaních.

„Super!“ vyhrkla jsem. „To je super! Paráda! Moc díky! Mlíko!“

Namířila jsem na Ferhata ukazováčky jako bych držela pistole a pak jsem vystřelila na dvacetiminutovou přestávku.

Venku před fitkem jsem zaváhala. Možná jsem se tu do toho přece jen moc zamotala. Ucházela jsem se o místo, protože jsem potřebovala práci, Ferhat platil královsky a MEGA GYM ležel ve čtvrti, která pro nikoho, kdo mě znal, nehrála žádnou roli. A najednou je ze mě matka. Musím produkovat stravu pro dítě. Zřejmě denně.

Takhle se pachtit! Co je to za blbost? Nepřeskočilo mi náhodou? Pořád ještě s tím můžu sek-nout, říkala jsem si. Prostě jen odejít, teď hned, Ferhat si všimne, že jsem zmizela, možná se mi pokusí párkrát dovolat, ale když si vypnu mo-bil, nakonec to vzdá, bude smlouvu považovat za neplatnou a celou záležitost za vtip. Sotva jsem k tomu rozhodnutí došla, objevila jsem naproti přes ulici lékárnu. A ve výloze obřího čápa s bub-linou: *Všechno pro mami & mimi!*

Ferhatovi sloužila jako kancl černě lakovaná buňka, lehce vyvýšená, takže k ní vedlo pár scho-dů. Od stolu měl výhled na činkovou zónu a taky, jak mi došlo až tady, na bar. Ukázal mi, kam se mám posadit, aby na mě zespodu nebylo vidět, pak prohlásil, že nemusím spěchat, a ohledupl-ně za sebou zavřel dveře.

„Na prso baj vočko patnáct minut,“ informo-vala mě lékárnice, když mi vyčerpávajícím způ-sobem vysvětlila, jak se používá elektrická od-sávačka a že se to samozřejmě liší žena od ženy. „Netaháte si přece s sebou žádnou fabriku, že jo?“

Dívala jsem se na hodiny nade dveřmi do kanceláře, sledovala ručičku, naslouchala tikání, kroutila palci, houpala nohou, kousala se do spodního rtu a pak jsem si řekla:

No co.

Guma přísavky studila a její dotyk na kůži působil cize, technicky. Když jsem odsávačku zapnula, zalechtalo mě to a pak jsem ucítila, jak mi vcucila bradavky, a viděla jsem, jak se vztyčily. Dvě plachá zvířata, probuzená ze zimního spánku.

Johannisovi jsem musela pořád připomínat, aby vedl v patrnosti i prsa. Jinak by je prostě vynechával, obecně se totiž nad pupíkem moc dlouho nezdržoval, chtěl přikročit k tomu nejpodstatnějšímu, k věci, pokud možno přímo. Občas jsem se ptávala, jestli je to tím, že ho matka kojila tři a půl roku. To mi nevyprávěl on, ale ona, hned při našem prvním setkání. Prostě to vyžadoval, vysvětlila mi lapidárně. Ten večer jsem ležela vedle něj v posteli a nedokázala tu představu vypudit z hlavy – miniaturní Johannis se slovně dožaduje prsů svojí matky. Když jsem to líčila máti, zakroutila hlavou. „Některý ženský,“ podotkla jen. Některý ženský.

„Wow!“ vypadlo z Milli, když jsem přidřepla před ledničku a uskladnila si v dolním šuplíku dvě flaštičky s 300 ml mlíka. „To bych nečekala, že z nich dostaneš tolik!“

Podívala jsem se na ni, naklonila hlavu, zavřela oči. Mléko jsem nahonem koupila v prášku u Rossmanna a u pultu na balení dárků jsem ho tam rovnou smíchala s vodou. Že bych to s tím množstvím přepískla?

„Teda jakože,“ zakoktala Milli, „nemáš prsa na první pohled zase tak velký. Tak nalitý. No prostě tak *maminovský*.“

Zapřela jsem se rukama o kolena a zvedla se.

Ne tak nalitý? Já ti hned ukážu, co je nalitý, tvůj frňák bude nalitej, až ti s ním fláknu o pult. Projelo to mnou jen krátce a hned zase vyšumělo.

„No jo,“ mávla jsem rukou jako zkušená matka, kterou vrtochy přírody už dávno nedokážou vyvést z míry. „To máš jeden den tak a pak zase jinak.“

„Vážně?“ podivila se Milli se zjevnou úlevou,

že na její netaktní volbu slov reaguju tak uvolněně. „To je na hlavu, co?“

Obě jsme se rozesmály, hahaha, svět je na hlavu, velký kozy, malý kozy, a ona doprostřed toho smíchu nadhodila další otázku. „Jak se ten tvůj malej vlastně jmenuje?“

Adoprčic.

Pravda, jak se vlastně jmenuje?

Jméno, honem jméno, cokoliv.

Nemusíš vybrat nejhezčí na světě, někdo svoje dítě klidně pojmenuje Rumble Honey nebo Slim Easy, prostě něco řekni, nesmíš nad tím uvažovat, to by vypadalo podezřele, musíš odpovédět hned.

„Ferhat,“ plácla jsem.

„Nene!“ vypískla Milli beze stínu podezření.
„Tak to je vtipný!“

Představila jsem si mrně s Ferhatovou hlavou:

Brejle, bradka, pleš.

Její zadnice vypadala obscénně, pevná, obří broskev. Látka legín jí na půlkách div nepraskla a šev uprostřed mizel hluboko ve šterbině.

Když jsem se vrátila ze skladu, seděla na stoličce u baru a přejížděla prstem po mobilu. „Ty seš tu nová,“ konstatovala a krátce si mě změřila, než se pohledem vrátila k displeji. „Máš instáč? Můžeš mě sledovat.“

@ijustwannaswet, tak se jmenoval Svetlanin účet. Podle životopisu byla *Aerobic, Fitness & Dance Instructor* a vedla kurzy i v MEGA GYMU. Fotky ji ukazovaly hlavně zezadu, skoro jako by ten profil patřil jejímu zadku. Několik příspěvků, kde se objevila zepředu, dávalo tušit proč: v obličejí se něco zvirtlo, měla ho tak nějak nakřivo a nevypadal zrovna výstavně. Značně pokulhával za tím, co slibovala usilovně vypracovaná postava. Měla jen pár tisíc sledujících, což nenaznačovalo, že by měla co nevidět prorazit. Já ji samozřejmě sledovat začala.

Z tělocvičny zaduněla hudba.

Valila se ke mně.

Bušila do mě.

Přes prosklenou stěnu jsem sledovala, jak Swetlana pochoduje na místě, jak zvedá kolena k prsům a všechny to dělají po ní, levádvatřičtyři, levádvatřičtyři.

Ve skřínce se rozcinkaly skleničky.

V šuplíku chřestily příbory.

Na barpultu poskakovaly tyčinky.

„To je tak vždycky, když přijde Swetlana,“ informovala mě Milli a posunula zpátky mixér, protože ho basy dostrkaly po lince nebezpečně blízko hrany.

„Má každou písničku v nějaký hyper-hyper-techno verzi a zásadně na plný pecky.“

Z tělocvičny zazněl potlesk. Zadívala jsem se tam, tleskala i Swetlana, rukama vysoko nad hlavou, ale neusmívala se, jen na skupinu civěla prázdným pohledem. Účastnice se postupně trousily ven, kolem očí se jim táhly šmouhy od řasenky, na čele a pažích se leskl pot, na tváře

s temným ruměncem se jim lepily pramínky vlasů. Jen Swetlana vypadala stejně jako předtím. Jako by právě přišla ze šatny, zase si sedla na barovou stoličku, vytáhla z kapsičky na legínách mobil a dál ho projížděla.

Zbytek směny probíhal poklidně. Zatímco Milli obcházela fitko, aby omrkla, jestli někdo nepotřebuje pomocnou ruku při cvičení, civěla jsem na jednu ze ztišených televizních obrazovek. Na ZDF běžela další nekonečná romantárna, a když jsem si dala tu práci, zvládala jsem číst titulky. Mladá zamilovaná dvojice netuší, že jsou nevlastní sourozenci, jedině matka slečny ví, jak osudnou trajektorii její někdejší bokovka nabírá. Když s pravdou konfrontuje otce obou, zohaví jeho tvář zoufalá grimasa. Stříh ke kajutě jachty, kde se po sobě bratříček a sestríčka válejí v nahotě a žáru vášně. V tu chvíli se z obchůzky vrátila Milli, postavila se vedle mě a povzdychla si: „Občas je tu bohužel fakt nuda.“

MEGA GYM otevíral v 6:30, aby „vyšel vstříc těm, kdo jedou na výkon“, jak říkal Ferhat, a opravdu sem v tuhle dobu pravidelně chodila trénovat dobrá desítka členů, především mladších týpků, kterým se výrazně rýsovaly žvýkácí svaly. Na zá-
pěstí se jim blyštěly hodinky od Applu, v uších měli sluchátka a občas začali zničehonic telefo-
novat, potvrzovat termíny a dávat zpětnou vaz-
bu, děkuju, Steffi, to bude všechno, za chvílku
jsem tam. Prvních pár týdnů jsem se ještě bála,
že by se mezi nimi mohl objevit někdo, kdo mě
pozná. Ale brzy jsem zjistila, že se tady nezdržu-
je moje branže.

Na desátou se tu scházeli důchodci. Vrtalo mi
hlavou, jak to Ferhat dokázal, že jich ke členství
zlákal tolik, jestli dal inzerát se slevovou pou-
kázkou do letáků ze supermarketů nebo roz-
nášel svoje vlastní po domovech pro seniory, ale
dopoledne patřilo jim. Beze spěchu se ploužili
po běžeckých pásech, četli si noviny na benčích,
popíjeli v klidu smoothie a mezitím blokovali

stroje ručníkem. Pár jich ale bylo překvapivě fit: jednou jsem sledovala minimálně osmdesátnici, která udělala deset shybů za sebou. Když skončila, otřela si ruce o kalhoty a vítězoslavně se rozhlídla, ale až na mě to nikdo neviděl.

Senioři se po tréninku vydatně saunovali. Průběžně vycházeli z wellness zóny v ručnicích a obsluhovali se vodou s citronem a limetkou, která byla k dispozici gratis. Pokud přitom potkali Ferhata, zapředli s ním hovor a on se s nimi ochotně zapovídal, znal je všechny jménem, lichotil jim a vtipkoval – tak co, Wálo, dát si pořádně do těla není špatný, vid’ –, načež se oba rozesmáli a Ferhat poklepal Waltera po rameni samá vráska.

Polední pauzu jsem teď denně trávila s odsávacíčkou ve Ferhatově kanceláři. U psacího stolu jsem jídávala běžně, jen jsem nebyla zvyklá dělat to bez stresu, nehltat a netukat u toho do klávesnice, mít čas, abych sousta v klidu rozkoušala. S mícháním už jsem se neobtěžovala. Nosila jsem s sebou tytéž lahvičky (čtyři s různou výškou hladiny), po pauze jsem vždycky dvě dala do ledničky, aby je všichni viděli, a po práci jsem

si je vzala domů a další den jsem je v tašce potají zase přinesla. Teprve když se obsah zbarvil dožluta, namíchala jsem novou várku. Pro dítě jen to nejlepší.

Zkraje odpoledne se toho nikdy moc nedělo. Tu a tam pár studentů, volnonožců, lidí bez práce a příležitostných návštěvníků, kterým po chvilce protažení na eliptiku stačilo pachtit se na třech strojích, s nimiž si věděli rady. Teprve s pátou se studio zase pomalu plnilo. Tahle doba patřila náročnější klientele, těm, kdo sem chodili třikrát až čtyřikrát týdně jako domů, poplácávali se na pozdrav, sebevědomě táhli od stroje ke stroji a fotili si okázalou muskulaturu v zrcadle. Pro ty bylo samozřejmostí aspoň jednou za pobyt oslovit personál: jestli bych nemohla trochu přidat klimošku, je tu děsně vedro. Jestli vím, že na pánech došel toaleták. Jestli bych nemohla přepnout telku, protože ze zpráv má člověk depresi. Jestli ten ručník na legpressu někomu patří, válí se tam už celou věčnost. Jestli bych jim přesně za třiadvacet minut nemohla připravit shake, protože proteiny je třeba do sebe dostat hned po tréninku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Fitko***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.